

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΜΙΣΣΙΝΓΚ

Η Μάρτζορ Στήβενς έκεινο το βράδυ γιόρταζε τα γενέθλια της. "Οι φίλοι της κι' οι γνωστοί της είχαν συγκεντρωθί στο σπίτι της, γιά να της εύχηθούν μιά καλή τύχη. Από νωρίς το σαλόνι του μεγάρου του πλούσιου πατέρα της ήταν στολισμένο μ' όμορφα λουλούδια και παντού άστραρταν τά μπρούντζινα άγαλματάκια, τά κρύσταλλα και τ' άργυρα σερβιτόια. Ένας-ένας, οι καλεσμένοι της έρχόντουσαν με τίς πολυτελείς λιμουζίνες τους, άνεβαιναν την κατάφωτη μαρμάρη σκάλα, στην όποια στεκόντουσαν άκίνητοι σαν άγάλματα φρεσκοζυρισμένοι λακέδες με γαλάζιες λιθρές κι' έφταναν ως την είσοδο του σαλονιού. Έκει ο άρχισολαμητόλος άγγέλλε μ' επίσημο ύφος τ' όνομα τους κι' οι προσκεκλημένοι έμπαιναν στην αίθουσα, φιλούσαν με χάρη τό λεπτό χεράκι της Μάρτζορ, γαϊρετούσαν τόν πατέρα της κι' έπειτα σκόρπιζαν δεξιά κι' άριστερά χαμόγελα, ύποκλίσεις και χειραψίες.

Αυτή η δεξίωση τών καλεσμένων κράτησε πάνω από μιά ώρα. "Έπειτα οι ύπνρέτες άρχισαν να φέρνουν δίσκους με ποτήρια της σαμπάνιας κι' η Μάρτζορ, γιά να τιμήσει τούς φίλους της πού είχαν πάει γιά να την εύχηθούν, τούς σερβίριζε ή ίδια μ' ένα χαμόγελο εύτυχίας, πού τούς μεθούσε περισσότερο κι' από τή σαμπάνια.

Στό μέγαρο της Στήβενς έκεινο το βράδυ είχαν μαζεωτή πάνω από πεντακόσια άτομα, ό,τι έλεκτο εινε να έπιδειξη ή άριστοκρατία της Νέας Υόρκης. Ήταν εκεί πέρα άληθινοί βρασιλιές τών δολαριών, μεγάλοι τραπεζίτες, διάσημοι καλλιτέχνες κι' ή πιά όημισιμένες καλλονές του Νέου Κόσμου. Ο δημοσιογράφος Τζόελ Βέρνεϋ, ό όποιος είχε την τύχη να παρουσιασεται σ' αυτή τή δεξίωση, δέν πρόφτανε να κρατάη όσο μπορούσε πιά διακριτικά σημειώσεις, να κάνει σκίτσα και να έτοιμάξη ένα περιφημο άρθρο γιά τά «Ήμερήσια Νέα».

Κι' όστόσο, ο Βέρνεϋ δέν είχε πάει στό μέγαρο του Στήβενς από άπλη περιέργεια, οπτε γιά να γράψη τ' άρθρο πού αναφέραμε, τό όποιο έλλωστε μπορούσε να γράψη άκόμη κι' από τό γραφείο του. Εξώγαυμα τής ίδιας μέρας είχε λάθει μιά μυστηριώδη κάρτα χωρίς όνομα, πού έγραφε αυτές τίς παράδοξες λέξεις:

«Έλάτε άπόψε στό μέγαρο της άγαπημένης μου Μάρτζορ. Θά ήθελε καταπληρωτά πράγματα, πού θά σας δώσουν την ευκαιρία να κάνετε μιά επένδυση».

Κάτω απ' αυτές τίς λέξεις, όηρχε ή έξής ύπογραφή με κόκκινο μελάνι: "Ένας πεθαμένος».

Στην άρχή, ο Βέρνεϋ, σαν βέρος Άμερικανός πού ήταν, γέλασε με την καρδιά του μ' αυτόν τόν τρομαχτικό φασόλο, ό όποιος φαίνεται ό,τι έτοιμάζε κανένα πολύ άσχημο παγινίδι στη Μάρτζορ και στα όσα καλεσμένους της.

"Έπειτα όμως άρχισα να σκέφτεται σοβαρά αυτή την ειδοποίηση και κατέληξε στό συμπέρασμα ό,τι έπρεπε όπωσδήποτε να πάη σ' αυτή τή δεξίωση, γιά να ίκανοποιηθ τήν περιέργειά του.

"Έφτασε μάλιστα μέχρι τού σημείου ν' άποφασίση ν' έιδοποίηση τή μίς Μάρτζορ να προσέχη μήπως έκείνη τή νύχτα της συνέβαινε κανένα κα-

κό. Η έμπιστοσύνη όμως του άγνωστου «πεθαμένου» τόν κολάκευε γιά τ' αυτό προτίμησε να κλείση τό στόμα του και να παρακολουθήσει ό,τι κι' άν συνέβαινε μ' έπαγγελματική άπάθεια.

Ώρесе λοιπόν τό φράκο του και πήγε στό μέγαρο της Στήβενς, διάλεξε μιά γωνιά του σαλονιού και καθήθηκε εκεί πέρας, παρατηρώντας άδιάκοπα όλους τούς καλεσμένους της Μάρτζορ πού χόρευαν, πού αυχτούσαν και διασκεδάσαν. "Όλοι τού ήταν γνωστοί, ώστε οπτε γιά μιά στιγμή δέν μπόρεσε να τού περάση από τό μυαλό ή ιδέα ό,τι ο «πεθαμένος» έπιστολογράφος του θά ήταν κανένας απ' αυτούς. "Όλοι φαίνόντουσαν άφο ζωηροί, τόσο εύθυμοι κι' άνοιχτόκαρδοι, ώστε κανείς άσφαλώς δέν σκεφτόταν να κάνει καμιά μακάθρια φάρα.

—Ο «πεθαμένος» μου, σκεφτόταν ο Τζόελ Βέρνεϋ, σεδόμενος τό ψευδώνυμό του, θά έρρη άκριβώς έπειτα από τόν δωδέκατο χτύπο του ρολογιού, την ώρα πού βγαίνουν τά φαντάσματα. "Έτσι θά εινε πιά ανατριχιαστική ή έντύπωση πού θά προκαλήσει κι' ή κυρίες θά λιποθυμήσουν από τή φρίκη τους.

"Όσο γιά τή μίς Μάρτζορ, ήταν βέβαιος ό,τι θά παρέμενε άπαθής και διόλου άπίθανο να πρότεινε στό φάντασμα να χορέψουν μαζί «ραούμας»!

Κι' αλήθεια, ή Μάρτζορ Στήβενς ήταν τό πιά παράξενο και τό πιά άγγελικό πλάσμα της Νέας Υόρκης. Είχε κατορθώσει να έχη την καρδιά ενός άγγέλου και τό μυαλό τού Σατανά. Η έξυπνάδα της ήταν πραγματικό φαινόμενο.

Κανένας δέν μπορούσε να την ξεγελάσει και κανείς Δόν Ζουάν δέν είχε τολμήσει να όπερφηνευθή ό,τι την είχε καταφέρει να τόν προσέξη. "Έκανε πάντα ό,τι της άρεσε, διάλεγε μόνη τούς φίλους της, διαπρωσε όσο ήθελε εκείνη την άσχημ τους και κατόπιν τούς άφινε στην άπελπισία τους με την ίδια άδιαφορία, όπως έγκατέλειπε μιά τουαλέττα της περασμένης μόδας. Η Μάρτζορ Στήβενς ήταν τρομερή! "Όσοι την ήξεραν, την άποκαλούσαν «θηλυκό Τζόκυ». "Αλήθεια όμως, ποιος ήταν αυτός ο Τζόκυ; Ο «βασιλεύς της σκληρότητας» τού Νέου Κόσμου, ό όποιος σήμερα ζούσε άποτραφημένος σ' ένα προάστειο μακριά από τό εύθυμο Μπροντγουάιη. Ο Τζόκυ δέν ήταν μόνο τόν παλιό καιρό ένας περίφημος γλεντιές αλλά κι' ένας μεγάλος Δόν Ζουάν. "Έπαιζε τόσο καλά με την καρδιά της γυναίκας, όπως ένας καλός παίκτης τού μπυλιάρου με τίς μπάλλες. Πολλές Άμερικανίδες είχαν αυτοκτονήσει έξ αιτίας του κι' άλλες είχαν κατατήσει άληθινα ανθρώπινα κουρέλια από τόν έρωτά του. Μιά μέρα όμως, αυτός ο μεγάλος γόης της Νέας Υόρκης, έξαφανίστηκε έντελώς άπρόοπτα από την κοσμική ζωή και τό μόνο πού κατάρθωσαν να μάθουν ή πολυάρθριμες φίλες του, ήταν ό,τι ο Τζόκυ ζούσε τώρα στα σάραντα του χρόνια μιά καλογερστική ζωή, άποφεύγοντας τούς αθάνατους κι' όλη τή μέρα κλειδωμένος στό σπίτι του. Αυτός ήταν λοιπόν ο περίφημος Τζόκυ, με τόν όποιο παρουσιάζαν τή Μάρτζορ από έκδίκρησι οι φίλοι της.

"Έτσι ο Τζόελ Βέρνεϋ, παίρνοντας τό σημείωμα τού άγνωστου φίλου του, δέν άργησε

νά καταλάβει ότι κάποιος θαυμαστής της έτοιμάζε ένα άσχημο παιχνίδι εις βάρος της. Γι' αυτό τώρα ο Άμερικανός δημοσιογράφος κύτταζε μ' άνημπονησία τούς δείχτες του ρολογιού του, μετρούσε ακόμη και τὰ δευτερόλεπτα και νεύριαζε πού έβλεπε ότι ή ώρα ήταν άτελειωτή και δέν ένοιούσε νά κυλίση γρήγορα και νά φτάσουν τέλος τὰ μεσάνυχτα. Ήταν βέβαιος ότι αυτή την ώρα θα έκανε την εμφάνιση του ο «πεθαμένος». Τόση ήταν ή άφοσίωσή του σ' αυτή τή σκέψη του, ώστε είχε ξεχασθή σ' εκείνη τή γωνιά του σαλονιού, σάν νά ήταν έξενος κι' έντελώς άγνωστος μέσα σ' αυτό τόν κόσμο τών έκατομμυριούχων και τών άμορφων γυναικών. Δέν ήξερε κι' εκείνος πόση ώρα έμεινε έτσι σάν άφηρημένος.

Ξαφνικά αισθάθηκε ένα ργος νά περνά τόν κορμί του. Είχε ακούσει τόν μεγάλο ρολόι τού χώλ νά χτυπά άργά, μ' επισημότητα τούς δώδεκα χτύπους του. Την ίδια στιγμή άκούστηκαν δυνατές φωνές στη σκάλα κι' ούρλιαγματα τρώμου. Άμέσως ο χορός σταμάτησε, ή μουσική έπαψε νά παίξει κι' όλοι πάγωσαν στη θέσι τους.

Την ίδια στιγμή, άνοιξε άπότομα ή πόρτα τού σαλονιού και παρουσιάστηκε ένα τόσο τρομαχτικό κι' άπαίσιο όπκοείμενο, ώστε όλοι έθγαλαν μιά κραυγή φρίκης. Ήταν ντυμένο με μιά έξωφρενική κομψότητα και τόν ύψηλό καπέλλο του χαμένο ως τὰ φρύδια, μάτια προσπαθούσε νά κρύψει τ' άταχτα μαλλιά τού κεφαλιού του. Έδινε την έντύπωσι ενός επικινδύνου τρελλού, σέ στιγμές πού τόν έχει κυριέψει ή μανία τής εκδικήσεως. Έκείνο όμως πού έκανε όλους νά πεθάνουν άπό τόν φόβο τους, ήταν ένα τεράστιο μαχαίρι, πού κρατούσε στή δεξιά γέφυρά του. Στ' άλλο βστατούσε ένα μενάλο δέμα. Χωρίς κανείς νά τολμήσει νά τόν έμποδίσει, προχώρησε ως την άκρη τού σαλονιού. Εξέτλιξε γελώντας σαρκαστικά τόν δέμα και σήκωσε με τόν χέρι τόν κάτι άσάνταστο: Πέντε ανθρώπινα κρανία, με μακρυά μαλλιά και τόσο άπαίσια, ώστε όλοι άρχισαν νά ούρλιάζουν άπό τή φρίκη τους.

Ο άγνωστος πού διασκέδαζε έξαιρετικά με τόν τούμο τών καλεσμένων τής Μάρτζορυ, πλησίασε τήν μίς Στήθενς και τής είπε με ειρωνεία:

—Όλος ο κόσμος σ' ονομάζει θηλυκό Τζόκυ. Γι' αυτό, στην σημερινή επέτειο τών γενεθλίων σου, θέλησα νά σου φέρω ως δώρο τὰ κεφάλια τών άμορφων γυναικών, πού αυτόκτονούσαν έξ αιτίας μου. Με ξέρεις; Είμαι ο Τζόκυ! Εδχαριστώ θα δεχόμουν κι' άπό σένα ένα τέτοιο δώρο. Είδες πώς κατάντησα: Στό πρόσωπό μου κανείς πειά δέν μπορεί ν' άναγνωρίσει τόν άνθρωπο πού αγαπήθηκε τόσο πολύ στη Νέα Υόρκη. Κι' όμως, έγώ ο ίδιος έκανα τις γυναικες νά κλαίνε άπό έρωτα. Αυτή ή κατάντια μου, ως σου χρησιμεύει λοιπόν ως παράδειγμα και νά πάψεις νά παίζεις με τούς άνδρες, όπως με τις κοθικλες σου.

«Επειτα, χωρίς νά βιάζεται καθόλου, κρέμασε άπό τὰ μαλλιά τὰ κρανία τών γυναικών σ' ένα κορφή τού τοίχου και φέγγοντας άπό τόν σλαάνι, είπε στους καλεσμένους τής μίς Στήθενς:

—Μορείτε νά συνεχίσετε τόν γλέντι σας. Μη φοβάστε, δέν θα σας ξαναενοχλήσω. Είμαι πειά ένας πεθαμένος!

Κι' έφυγε, όπως είχε έρθει, χωρίς κανείς νά τολμήσει νά τόν έμποδίσει.

Τό τί έπηκολούθησε στό μέγαρο τών Στήθενς, είνε άδύνατο κανείς νά τόν φαντασθή. Ή μίς Μάρτζορυ έκλαιγε νευρικά ή κυρίες είχαν κυριευθή άπό μιά τρομαχτική όστερική κρίση, ενώ οι άνδρες ήταν κατακίτρινοι άπό τόν φόβο τους.

Μόνον ο Τζέβελ Βέρνεϋ είχε διατήρησει τήν ψυχραιμία του. Χωρίς νά διατάσει, πλησίασε στό κορφή, ξεκρέμασε τὰ κρανία και τὰ κύτταξε με περιέργεια. Μά τότε δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει τὰ γέλια του. Είδε ότι ήταν φτιαγμένα με χαρτόνι και κερί! Ο παράξενος έπισκέπτης τού μεσονυχτιού λοι-

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΕΓΡΩΝ

«Ένας Νέγρος λωποδύτης κατάρθρωσε ένα πρωί νά τρυπώσει μέσα σέ μιά πολυκατοικία τής Νέας Υόρκης. Σέ λίγο θρήνηκε...άνυπόπτος σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, όπου όπιρχε τοποθετημένο κι' ένα πιάνο.

Έκείνη όμως τή στιγμή άκουσε ήχους θημάτων πού πλησίαζαν κι' άναγκάστηκε, γιά νά μην άνακαλυφθή, νά κρυφτεί πίσω άπό μιά κουρτίνα.

Ίδου τώρα ή συνέχεια τής τραγωδίας:

Ύπό τις έφτά ή ώρα ως τις όχτώ ή μεγαλύτερη κόρη τού σπιτιού είχε μάθημα πιάνου.

Άπό τις όχτώ ως τις έννη ή δεύτερη κόρη είχε μάθημα ωδικής.

Άπό τις έννη ως τις δέκα, ο μεγαλύτερος γιός είχε μάθημα βιολιού.

Άπό τις δέκα ως τις έντεκα ο δεύτερος γιός είχε μάθημα φλάουτου...

Στις έντεκα ή ώρα όλοι μαζί, άδελφές και άδελφοί, συγκεντρώθηκαν στό δωμάτιο αυτό κι' άρχισαν νά μελετούν μιά σύνθεση γιά πιάνο, βιολί και φλάουτο με συνοδεία τραγουδιού.

Στις έντεκάμιση ο Νέγρος λωποδύτης, ο οποίος δέν έαστοίσε πειά, πετάχτηκε έξω άπό τήν κρυψώνα του και πέφτοντας στά πόδια τους, άρχισε νά τούς ίκετεύη:

—Γιά τόν Θεό! Στείτε με στή φυλακή νά ήσυχάσω! Δέν άντέχω πειά! Στείτε με στή φυλακή!

Ός γνωστόν, οι Νέγροι μισούν τούς πειτεινούς και τούς σκατόνουν άλύπτητα.

Σχετικώς υπάρχει ή έξής παράδοση, ή όποια δικαιολογεί τόν μίσος τούσ αυτού:

Όταν—λένε—ο Θεός έπλασε τούς ανθρώπους, έργάστηκε μίαν όλόκληρη ήμέρα. Καί όταν έδυσε ο ήλιος, ο Θεός έθωλε όλους τούς ανθρώπους στή σειρά γιά νά τούς καταμαρώσει. Φυσικά έμεινε πολύ εδχαριστημένος άπό τόν έργο αυτό τών χειρών του. Παρατήρησε όμως μόνον, ότι έπειδή τούς είχε φτιάξει άπό χώμα ήταν όλοι τους μαύροι.

Πήρε τότε άμέσως λίγο νερό και με μιά θούρρα άρχισε νά τούς πλένει έναν-έναν και νά τούς άσπρίζει. Η δουλεία αυτή κράτησε όλη τή νύχτα και προχωρούσε θαυμάσια. Πλησίαζε όμως νά έμμερωσει κι' έμειναν γιά ν' άσπριστούν άκόμα μερικοί... Έκείνη άκριβώς την ώρα άκούστηκε έξαφνα τόν λάλημα ενός πειτεινού. Ο Θεός, άκούγοντάς το, θυμήθηκε ότι είχε δουλέψει συνέχεια άπό τόν περασμένο πρωί κι' ότι συνεπώς ήταν ώρα νά πάη νά κοιμηθή.

Κι' έτσι, έξ αιτίας τού λαλήματος τού πειτεινού, οι υπόλοιποι άνθρωποι έμειναν μαύροι, γιατί όταν έψηθησε ο Θεός, όστερα άπό όρες, άπασχολημένος με άλλες δουλειές, Εξέχασε νά πάη ν' άσπρίσει και τούς άλλους ανθρώπους του.

Κι' ο άδικημένοι αυτοί πρωτόπλαστοι είνε οι Νέγροι!

Κι' ο άδικημένοι αυτοί πρωτόπλαστοι είνε οι Νέγροι!

πόν δέν ήταν τίποτε άλλο, παρά ένας τρομερός φαροσέρ πού θέλησε νά εκδικηθή τή μίς Μάρτζορυ και νά τής δώση ένα καλό μάθημα, ώστε νά την κάνει νά μην υπερηφανεύεται πειά όταν την λέγαν «θηλυκό Τζόκυ».

Ένωείται ότι από εκείνη την καταραμένη νύχτα, ή μίς Στήθενς έπαψε νά βασιλεύη τούς φίλους της, έγκατέλειψε όλες τις τρελλές σκέψεις της κι' έγινε ένας σωστός άγγελος. Γι' αυτό σήμερα οι θαυμαστοί της εδγνομοσούν τόν άγνωστο σωτήρα της, πού είχε παίξει τόσο θαυμάσια τόν ρόλο τού Τζόκυ, γιά νά κάνει τή Μάρτζορυ νά ξαναγίνη ένα άμορφο και χαριτωμένο κορίτσι. Κι' αυτό, με τήν αλήθεια, ήταν τόν καλύτερο δώρο τών γενεθλίων της.

ΤΖΩΝ ΜΙΣΣΙΝΓΚ

Κρέμασε σ' ένα κορφή τού τοίχου τὰ πέντε κρανία...

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΜΟΝΟΝ τόν «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπόλυτως ίκανοποιητικές τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας όλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δε και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ήμερολόγια, Καζακίμας, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικών προσώπων και εικόνες διαφόρους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.